

Sefer ha-Ôt.

Apokalypse des Pseudo-Propheten und Pseudo-Messias Abraham Abulafia

vollendet im Jahre 1285.

Von

Dr. AD. JELLINEK.

VORWORT.

In dem Spanier Abraham Abulafia (geb. 1240) ist der Essäismus in der zweiten Hälfte des 13. Jahrhunderts wieder auferstanden. Er predigt Askese und Potenzirung des Geistes durch die innigste Verbindung mit Gott mittels der Kenntniss und des Gebrauches der Gottesnamen, über welche er mehrere Schriften veröffentlichte, und die mit Hilfe von Combinationen und Permutationen hebräischer Wörter eine neue Begriffswelt schaffen, wird in seiner Extase seit 1271 prophetischer Visionen theilhaftig, ist von seiner prophetischen Berufung tief durchdrungen, hält sich für den von Gott gesandten Messias und Sohn Gottes! Abraham Abulafia unterscheidet sich aber von allen Messiasen, die zu verschiedenen Zeiten sich erhoben haben, durch seine vielseitige wissenschaftliche Bildung, seine Uneigennützigkeit und Aufrichtigkeit. Er wendet sich nicht an die Massen, sondern an die Gebildeten und Erleuchteten, beschränkt seine Mission nicht blos auf die Bekenner seines Glaubens, sondern dehnt sie aus auch auf die Anhänger der Kirche, und scheint deswegen, um auch auf die Anhänger der Kirche zu wirken, eine Art Trinität zu construiren und sie mit besonderem Nachdrucke hervorzuheben, die allerdings mehr äusserlich ist und die göttliche innerliche Persönlichkeit nicht berührt. Ihm hatte das Ideal einer Glaubenseinheit vorgeschwebt, deren Sieg er zu fördern suchte. Seine Jünger in Spanien und in Italien arbeiteten in seinem Geiste und noch mehr als er suchten sie das Moment der Trinität in der Lehre von den Sefirôt zu betonen, um die Gläubigen der Kirche zu gewinnen. Daher die Entlehnung der Ausdrücke von Vater, Mutter, Sohn und heiliger Geist aus dem christlichen Glaubenskreise in den kabbalistischen Werken aus der zweiten Hälfte des 13. Jahrhunderts.

Um Abraham Abulafia psychologisch zu verstehen und mit einem gerechten historischen Maassstabe zu messen, muss man sich erinnern, dass seine Wiege in Spanien stand, der Heimat der religiösen Extase auch in der Kirche, und dass er im Zeitalter der Kreuzzüge lebte, das mystische Speculationen begünstigte, die Sehnsucht, die confessionellen Scheidewände zwischen Judenthum, Christenthum und Muhammedanismus aufzuheben, in vielen Geistern weckte und nährte und die messianischen Hoffnungen in den Herzen vieler Juden neu belebte und stärkte.

Ueber Abraham Abulafia habe ich bereits in zwei Schriften geschrieben und hoffe auf ihn noch ausführlicher in einem Werke, das von der Kabbala im XIII. Jahrhundert handeln soll, zurückzukommen. Schon die hier kurz mitgetheilten historischen Gesichtspunkte dürften die Ueberzeugung hervorrufen, dass die kabbalistische Bewegung im XIII. Jahrhundert tiefer, als es bis jetzt geschehen ist, erfasst werden muss.

Die Handschrift, nach welcher diese Apokalypse hier veröffentlicht wird, befindet sich in meinem Besitz, ist mit Vocalen und Accenten versehen und stammt aus der Bibliothek des Rabbiners Ghironi in Padua.

Auch die erläuternden Zusätze sind verschiedenen Handschriften entlehnt, die einen Theil meiner Bibliothek bilden.

Einen Commentar zu dieser Apokalypse kann ich erst später nachliefern, da mir die Zeit zur Vollendung desselben während des Sommers fehlte.

Baden nächst Wien, 25. August 1887.

Dr. Ad. Jellinek.

ספר האות

זהו ספר נבואי

לד אברהם בן ר' שמואל אבולעפאי הספרדי

משלם בשנת ה'ת"מ ה'

הוצאתו לאור מתוך כי רשן שלי אני

אהרן יעלליתעק

ישוב דורש פה ווינא.

I.

בשמי נשבעתי מזה * כראשון
כי בו אשבע בשנת
שבע למלכות משי-
אח אדוני המלך
בשמי נבבה לקש

את פי ידוד קדשתי
מזה מיום דשתי שמו * במקום מאו
עד היום הזה ועוד
אתקדש בשמו ועל
פי קדושתו אחיה באמת

יב זכ מבי דר
 לנמו בא פילו
 בא פילו מנמו
 ניתלו מלך-השרים
 הוא אבל כשפם

כל-משל בוזמי תודה * כי חיבת
 קסמח
 של סזו חלש
 תקפו מיום מתן
 תורה ואלאה ואין
 בשבמיו משל

לדרת באו שרים
 ושערים מדני
 ולפכה נתגו כיום
 מברולם שי צעדים
 על די מלך נשר חדך

מריכו מת ברומ
 במריו בכה שם
 אל חי וקים כִּי יד * כי ק
 יד נלחם בו חדך
 יבשה חדך יסיפ

נגד דודך ונגד
 משיחו יהיה לכם
 לאות ולמופת ולעִ
 דות אמנה כי
 מצנינו על פי שִׁמְכִיפו

שישו ושפחו
 משכילי עמי כי
 דודך שוכן בקרבנו
 ולבי בקרבי היום
 הזה על זה שש ושפח

עין ראה ולב שמח
 ואין שממת וכל־
 דגוף מרקד ורגל
 תעקם וכל-אדם
 מכרכר ומפח

נדלילא בן שבלוליא
 קראני יחי בשש * נסקום אתי
 דמקדש דמתקדש
 בשמו המתקדש הִי
 מקדש על פי מסר

דקדוּי מדרכי לבח
 מכושיו חגיגת לשור
 ני הדי שמו אשר בו
 הדתו מכושיו חד
 פיה אויביו במשפטו צדק

הפסתי דרכי של
 לדרכי ישר בכה
 השם הנכבד ודי
 נורא דמשגיח
 בחדשו אשר בארץ

ואתנבא בשמי
 מרבע ומשאלש
 בהיותי בבית
 דרום בעלית —
 קדי קסמח בדי יוסף חימה נקודה קסמח. הקי

זכור זכרתי שם
 דוד אלדינו
 מפרש בשמי ומ
 יחד בלבי ול־
 שנים חלקתיו מרבע חימה קסמח נקודה

חצי השם בים
 שמו חצי השם
 בים שמו אלה
 מזה ואלה מזה
 וכלו חקוק סל־נם

מִיב אותיות דוד
 חצי שם אחד
 ומִיב אותיות דוד
 חצי שם אחד וכן
 ארנון מצנח בשמן

שם ידוך צבאות
הוא משרד כלי
משרתת מחנותיו * ר' נוספת ונקי
הוא מסדר סודי
צבאותיו ונוקם מלצב

תנו הוציא ידוך
משכיבי אשו ומי
חדרי קצמו ואש
הלכות הוציאה
מרתקה ותצא * חלוק לבי חיבת

איב חצי שם הי
שם שרש אחד
הו בראש חדש
ממלו מתגלה עם —
היות מתכסה בסוף * תי במא ויין
ארוך במקום קשר:

סדת ברית לשמו
לקדשו לעין כל —
חי ולעיני השמש
ולעין הירח עד
אשר יתע בארץ

פה מדבר בלשונו
ולב עונה ממנו
לב מלחש ברצונו
ומח מקבל רעיונו
אזנו ועינו רעיונו

צדי נאמן זה
שלח ידוך לכם
ישבי אי נבודה
להצילכם מד
שלוחי תועבה

קץ השקץ העי
חרכן טובדי שמש
יורה הגה בא כי
ידוך בחון ומגפה
בשמו לב כל-טובד

ראה ראו אנשי
אי הראי העור
האלו הוצא
מסנינים נבנה וימה
לשפך דם וגוי לדרג

II.

חיי כלחי מדבר
הוא זהו מחיה
המתים ומשיע
החיים במל רצון נון ארוך ונקי בקצור
ובגשם נדבה:
מי הגיד מראש
לבני ישראל כי
בשם ידוך ינאלו
כי אם משה בן עמר
רם בן-קרת בן-לוי בן
יעקב בן יצחק בן
אברהם: כאשר
זכר בספרו שם אהר
יה אשר אהיה ואמר
לדם אהיה שלחני אליכם: * מי פתחה

על כן כה
אמר
ידוך אלו ישר
אל אל תיראי מ
איב כי אני הוא
נלחמים בו להציר
לכם מתחת ידו:
רק אלי-ידך לבבכם
בקדשת שמי הגר
נקם נקם בריתו: * כי יח ונקי הפך
משכר
שיתו לבכם אש * השן כחוב ולא קרי
י דא י לדעת את-
ידוך אלו ישראל
בשמו התעוררו
בו להשכיל באמתו:

אני חסם רהט
 יח דהה מיכ
 וול ילה מאל
 שרי טשל מיה

הו דני החש
 טמם ננא נית
 מבה פוי נממ
 יל דרה מצר

ומב ידה ענו
 מוי דמב מק
 איע חבו ראה
 יבם היי מום

תג צבאי עקר
 שכברי בנמ שר
 פן תג
 צסק לזקק במן
 נוי תציקשת:

יוד קמן חקק שכר נקד וקמן
 בתחזות שתי
 ושרב נג

שמן גלן בצ נקד תחול
 פיה איק מצק

נר נרוד ינחנו
 והוא ינוד עקב

הו אנוד יעקב:

לי ישועתכה * כתיב בה'

קוינו יאודהנמיה * אדני קי בי שמות זה
 בתוך זה אי נקד עגל
 ואינו מנוקד ואי מנוקד
 ואינו נקד כלל:

ידוד אלה צב
 אות ישראל רחם
 שלישם קדשך וק
 בצם בעיר מקדש

ך למטן שפמך * חלוק לשנים ומי נוסף
 ונקר'!

למטן קדש את-

שמו לעין ראוי

ולמטן הכידי ב' *המעם בו מאריך

קדשה ובמורה *המעם בו מאריך

אכתבנהו מפורש

הגה השם הגדול

דגבור והגרא כולו נקד

מריבוע ומשלש

חקוק כאשר דר

אני ידוד אלהיו כולו נקד עגול

הו ילי טיט

שלם מהש ללה

אבא סדה הי

אלד לאו דהע

יל מבה דרי

הקמ לאו כלי

לח פרגל גלב

יי מלה חדו

נתה האא ירת

שאה ריי אומ

לכב ושר חו

להה כוק מצד

III.

השמים יהיו ארץ

והארץ תהיה ש

ממיית כי אלהי

המשמם ידוד

שמו חיינו דין אמ

תי ומשממו ישר:

היום הבא יום

הדין הוא יום

הכרון יקרא

ותת המשמם

הגישה חמן הי

קץ תם ושלם

היו היוֹדעים שמו
 נאמזים על-שכחו
 ותה למי ניל למי
 רחן למי שמה למי
 ששן למי טג
 למי הד כי אם ליהו
 המכירן באמת ובי
 תמים דרכי על כן
 כל-דרכיו הזקרים
 מתרין כנאו ואודי
 עם כל סגולות תעלומת
 ה' כי בספר סגלה זו:

ובתארי שמתיו
 יגלה פעלותיו ובי
 התחדד שמו יודי
 ענו עצמו ושקט * ואסער שדיה ושקט
 דברו ישמח לבבנו * כל
 וברכינו רוח קישו
 ואור מאורו טדה
 חיידר ולמה לנו
 חיידבל בלעדיו
 הלא פוד ממד
 חוק בגופו מאדם
 ובריא מבן אנוש:

IV.

שתי נקודות היו * רסי * יי-דגש
 זו תחת זו משמי
 שות הגולם האר
 חרון הקמן בעל
 המרכבות קלמה
 אשר-צורתו צורת
 סם סגלה ומרכ * ס ס
 עת בעלת ראש * ס ס
 סתום חנב פתח
 וכתר תורה על-
 הראש ועשרת
 סס יחד מלכות על הזנב:
 האות תאה היא
 והשחק הוא החר
 שק לדעת חסן
 מנינו הגותן חסרו
 לרוחו והחמו לכו
 למען יסיר פעלו
 ס *לכות בראשה
 ותורה בונה לעת
 ותורה בראשה
 ס ומלכות בונה בעת
 האות והקוד והג
 ען מגלים סוד הים
 כי החשמל יוד
 שמו. ושמו כשם

ימי התקנה
 והו התאה
 נפאש
 ימי השמה
 וקו החוכמה
 נפרשו
 די הנקדה
 וקף המרה
 סרשו
 כי הצפוני טע
 כדומו והדומי
 טע בצפוני

רוח אל רוח קרא
 בשם וסו אל כח
 מדבר ומלחש טר
 היות הכל נשמע
 אל החלק והחלק
 נמשך אתר הכל
 שוק למעלה הוא
 הכל עליה הוא
 מתנתע מהנקדה
 המיוחדת הכוללת
 העליונה אשר אין
 שניה לה בנקודת:

* יי קי
 * אוח מלוסך

ארת על־ראש ה־
 ראש הראשון זה
 שמו הנקרא כתר
 תורה על־פי יחוד:
 כתר עלין שם
 היחוד על־שלוש
 מאות חכמי על
 כי שרש אחד הוא
 ושלושה ראשים
 משתלשלים ממנו:
 ואו כדור מקיף
 סביבו תקדה תוכו
 להודיע בו כח נפש
 אדם המקיף סביב
 טופו מבית ומחוק
 ועל הנקדה שוכנת
 רוח אלהים חיים
 המדה כל־הרחות:
 ובצאת רוח האיש
 לקראת רוח יחוד
 על־פי המסע השמי
 הגסע פנים ואחור
 יסע כל רוח אתרו
 לשרתו אשר הבל
 בערו נברא: וכל־רוח
 מדרחוחות עליונים
 אריתחוננים ידק
 וישש רשמח במ־
 רוצתו עמ־הכירו ה־
 מסע הראשון הוצא
 ממצר למרחב ויר־
 חב כל כח בנסיעתו
 מ־השנים עדי־השל־
 שים שדם השלשה:
 כי משלשה ושל־
 שים לשלשה וש־
 לשים סובב נלול
 השרשים המשל־
 שים יחד בשנים
 ועשרים אותיות:
 מתבוד מספר אחד
 עשר הרכב כל־

ז"א קטנה

רבו המעידו כלו
 מלא שנים ראה
 ואינו נראה מנהג
 כחות הגבראים
 דתנועה הממדת
 כדרכי שמה ולכל־
 כד וכד מדם שתי
 נקדות אחד דרומי
 ואחד צפוני קשור
 זה בזה ובם צ"ב א"ב:
 ואשמעה את דבר
 לב לבי אורק ל־
 עשות מצותו ול־
 ק"ם רצוני וְא־
 עש את אשר
 תפק האכתוב שמות
 האצרים והכהנים
 בכור המזבח וכ־
 מצרף המחשבה
 המ־שר התורף
 והמ־סך התישר:
 עד אשר נדפבר
 בו לשונות שתיים
 אשר באו לשמש
 הלשון היהודית
 והן יונים ולעזית
 לקשור כחם מפה
 ומעלה בשתי תערב:
 כי כחם על שתי
 נְעֻב־היה ו
 תלוי מחבר תקשו
 ר במסמרות ותה
 כבר נטר תפוד כי
 מסמרותיו האר
 בעה כארבעת פ
 טיש לשון הת
 פוזצו ושכרו
 ויטלו שרדם מך
 שמים למפה לארץ
 על פי הראש הראשון:
 ואני באתי ראשון
 לשום עמרת תפ־

ו' מוכסע

הנקוד והמעמים
 עגולים וכפולים
 והמכתב ששום וכל
 אות עומד לבדו
 ש
 ת
 י
 ו
 ע
 ר
 ב
 חלוקים זה מזה

הִלֵּי לְהַלְפֹתָ לְאֵהוּ
 בְּרִקְאֵל תְּהִי לְהַת
 אֲרֵאִיו בְּשִׁחְהוֹן כִּי
 עֲדוּהִי וְלֹאֵר שְׁהִנַּח
 מִנִּיבּוֹם יִרְצֵם הַנַּח
 מִנִּיבֵא בִּיּוּ:

מִהִד חֲאֵמֵר מַעֲוֵי
 מִהִנְקֵה מַנְעֵע הַהוֹמֵר
 עַע סִיּוּ מִהִד הַמַּמֵּר
 כֵּל יִלְאֵר שְׁהִנַּח
 מִנְפֵּל כִּלְהָה מִהִל
 אֲהָד אֶלְמַע סִיּוּ:

אֵרֵא מַטְמֵר יִבֵּ
 דֵאֵד שׁוּ אִמֵּם נִלְשׁ
 קֵאָה יֵדֵא לִשׁ וְמוֹ
 דֵיִם לְמַג דֵּשׁוּ
 יֵאֵשׁ וְהוֹרֵאֵב לִדֵּר
 אִמְלֵל נִשְׁמֵם דֵאֵר
 נֵדֵא מִנֵּם דֵלֵג לְמֵא:
 נִשְׁשֵׁה פִיּוּ

וּחֵם שְׁנֵי דֵאֵג וְיֵוּ
 דֵשֵׁא לִלֵל וְאֵם
 שְׁדֵר אֶנְקֵה דֵלוֹ יֵאֵג
 וְדֵב שְׁנֵי אִמֵּי אֵוּג
 נִלְמֵ דֵאוֹ יֵאֵד דֵנֵב
 יֵדוֹ דֵיִי טִיטְרֵדְקוֹ
 שֵׁשֶׁר—אֵוּג—

יִפּוֹ לֵלֵפ וְאֵן שְׁבֵא
 אֵוֵד מִנְטֵ וְלֵי דֵמֵט
 שְׁמוֹ קֵאֵד וְשֵׁל
 רֵנֵג וְיֵוּ אֵדֵא יֵאֵי
 נֵדֵמ אֵוֵו דֵדֵא לֵשֵׁפ
 אֵוֵו נִפְשׁ וְרוֹ בְּמֵא:
 הַטֵּל לֵאֵם נֵאֵר מִשֵּׁם
 אֵוֵו יֵדֵר לֵצֵשׁ וְיֵבֵק
 שְׁאוֹ אֵדֵא אֵוֵב שְׁוֵד

נִלְלֵ וְנִלְלֵ וְהוֹ עֵד
 אֵחֵד וְאֵי עֵד אֵחֵד
 עֵלִיכֵן דֵאֵדֵר הַעוֹלָה
 וְיֵוֵדֵר בְּסֵלֵם הַלֵּבֵב:
 הוֹא וְהוֹא דוֹ הַם
 אֵשֶׁר דֵבֵל תֵּלֵד
 עֵלִידֵם וְלִפֵּי הַעוֹרוֹת
 דֵבֵל מִשְׁתַּנָּה וּמִתְּחֵד
 לֵף לִפֵּי רֵמוֹת צִרוּף
 הַדְרֵכִים הַאֵלֵה כֵּלֵם:

פִּצְעֵם כְּמִחְמֵן זֵבֵי
 יֵצְבֵד כְּצֵתֵל תֵּלְצֵא
 צֵע מִתְּבֵק כְּתֵפְצֵק
 זִמְסֵבִישׁ צֵאנֵים
 צֵדִיכֵת פֵּלְכֵמֵד
 פִּפּוּץ כְּמֵד לֵאִמֵּם:
 יֵכֵן סֵפְטֵם אִמְטֵת
 תֵּמַג אֵכֵת צֵנְמֵמֵת
 פִּיכֵלֵשׁ כֵּב נִמְסֵה
 כְּצֵסֵל פֵּרִיטְקוֹ:

תֵּמִמְסֵד כְּצֵם
 מִסְעֵן צִימְלֵה
 פֵּכֵמֵבֵן חֵתְכֵזֵם
 זֵבִידֵ יִמְצֵפֵן פֵּקֵמֵם
 צֵסֵבִידֵ יִמֹטֵת טֵמֵאִישׁ
 צֵוִפְמֵפִי יִמְמֵד
 צֵנְסֵדֵג פִּישְׁמֵן צֵמֵט
 פִּיטְמֵקִישׁ יִפְרֵתֵמֵו
 מִשְׁשֵׁג תֵּן מִשֵּׁי
 צֵם מִי פִי:

מֵאֵהוּ עֵק
 בִּיּוֹדֵב רֵחֵלֵם יֵתֵאֵם
 שִׁיּוֹדֵל יֵלְדֵהָ דֵהֵם
 יֵדְקֵחוֹר כְּמֵדֵת אֵהוֹדֵד
 לֵהֵיִם יֵהֵלְעוֹד יֵתֵא
 הַשׁ מִמִּיּוּ:

וְיָדָה יְשׁוּעָה
 מִכָּזָב
 וְשִׁנְיָהּ
 אֱלֹהִים
 יִשְׁשֶׁן אֲדָרְלִי מִמֶּלֶךְ
 מִנְּוֹא מִזְכֵּם וְיִין
 יוֹפֵא נְמוֹר דְּשִׁלְמֵ
 אֱלֹהִים דִּיפֵן שִׁרְדָּא
 וְאִנּוּ יִנוּ אֱלֹהִים
 נִיבִי מִזְאֵר נְדָרְלִי
 לַמִּזְן שְׁאֲרֵשׁ
 קְלָמֵי אֵינְבִי הִלְקֵם
 יִהְיֶה: דְּאֵלֵא
 אִמְיוּ לְשִׁדָּא וְיִיד
 שְׁדִמָּא וְאֵשׁא מְנַפֵּי
 וְקִינָה דְּרִקְשׁ לְאֵד
 מִנְּדָד לִזְמַן שְׁאֲרֵשׁ
 נְגִלְמֵ דְּדִירֵי שְׁדִדֵּי
 וְבִגְדֵי יִשׁוּד אֵינְיָהּ שִׁידֵי
 וְאֵאֲדֵי דְּמִנְדֵּי וְאֵין
 אֵאֲדֵי אִוְאֵם:
 בְּנִישׁ לִנְגֵם לִדָּן
 רְמִסֵּי אֲדָרְלִי מִזְאֵר
 לְחִיל נִידֵשׁ שְׁאֲרֵדֵי
 מִאֲדֵשׁ וְדִלְאֵי אֱלֹהִים
 רְבִפֵּא נֵאֵי דְּדִזְמֵ אִוְנֵי
 מִדְּלֵי נִיפֵן מִישׁוּ דְּמִוֵּי
 לְדָא נְמוֹא לְרִבֵּשׁ
 פְּקִימָא אִוְאֵשׁ:
 פִּטְפֵּשׁ
 אֲשִׁדְשֵׁר דְּאֵבֵי בְּעֵדָא
 אֵעֲלֵת לְחֵמְדֵי עֵקֵי
 שְׁלָאֵם אֵלְפֵעֵם
 דְּשִׁנְאֵבֵם מִעֵעֵם
 שְׁעֵתֵב אֵלְפֵת אֵשׁ
 אֵרֵי פִרְעָא נֵאֲתֵשׁ

מִשְׁמֵ יִיד דְּפִי דְּרִינֵי
 דְּפִשׁ מִי רֵאֵל שְׁדִישׁ
 אֲרֵא יִפְרִלְנוּ וְאֵא שְׁאֵשׁ:
 קִפְצֵת
 יִמְלֵ כְּאִיִּשׁ
 וְאֵשׁא רְוִזֵם פִּטְקֵי
 אִי מִזְמֵא יִמְטֵר
 נְשִׁמֵם אִוְשְׁקֵי נֵי
 פִּאֵוֹן קִמְאֵב לְמִוֵּי
 וְאֵאֲדֵי מִשְׁחֵרֵי מִי
 שְׁיֵא וְמִשְׁשׁוֹשׁ תֵּי
 נֵאֲדֵי יִאֲפִי אִנּוּ
 קֵן וְנִזְמֵ אֲתֵאֲשׁוּ
 וְלִבְלֵשׁ פִּרְתֵּרֵי דֵי
 אִוְאֵ פִקֵּי קִמְן:
 מִשְׁדִּימֵ וְנִפִּי
 נִמְקֵן אֲתֵאֲוֹן וְשִׁידֵי
 מִימְטֵק רְפִוּנֵם
 וְאֵבֵרֵן מִימְטֵק אִם
 אִי מִאֵבֵכֵא וְנִנְיֵי
 נִיִּית פִּתְמֵק וְסִידֵי
 שְׁאֵקֵשׁט מִימְטֵי
 וְקֵאֵן נִשְׁשִׁית
 מִוְקֵשֵׁל וְמוֹזֵשׁ
 נִתְלֵא אֲרוּפֵא
 וְמִשְׁאֵר רִיקְשׁ
 אִאֲמֵקֵא:
 יִוְשֵׁק לְפִמְטֵשׁ
 יִאֲרֵי מִיִּשְׁדֵי וְפִרֵי
 לֵשׁ נִינְשֵׁק קִנְמֵי
 נִינְמֵא פִּאֲשֵׁרֵי רִוּנֵן
 פִּטְלֵוּ מִשְׁכֹּרֵי יִרֵי
 מֵאֵי שְׁלָאֵם לִיקִוּם
 נִמְאִיִּרֵאֵי וְרֵשׁ פִּיקֵי
 מֵן וְסִיִּים אִמְשֵׁשׁא
 פִּרְאֵא יִמְנֵי שְׁמֵרֵי

נשל הָהוּ:

הוּ יָלֵד מִיֵּשׁ מְלֵם
שָׂדָא הִלֵּת אַבְהָ
תְּהִיא זִם דְּעַל וְמַח
עִיר לְדָב הִגְהָ יְהוּ
מִי וְדָב יִכַּק וְמַעַ
לִי כְּהָ יִתֵּם הָאֵ
הֵם:

וְהוּ מַתָּה הוּ
יְיָ סָאֵל דְּלִי סְבַמְ
עִירֵי הִישׁ עָאֵם סָאֵל
עֵלִים מְבַשׁ יִהֵ נְהָא
לִיָּה וְהַל נְחֵשׁ אָנָא
מְכַד מְלָה כְּמַת
הַשִּׁיָּה פָאֵי:

הָחִי יְחִו נְקָם אָנְד
רְהַע יִדְל לְהוּ חָזִים
הִבְחַ דְּמַע אֲנִי מְזַד
יָצַל מְזַד וְהָב מְזַה
כְּעַק יָאָה הִי לְחַת
עֵלִי הַמַּס יְיָ מְזִי:
לְוִו וְהָר דְּהָב כְּבִי
לִיב מְכַק לִי אִוּם
אֲלַע פְּגִל רְלִי חָהוּ
נִמְקָד שָׂאָה רְלִיָּה יְחִי
יָרַת יִים מְזַה הַשָּׂא
חִלְוִי חָהוּ נִיָּה מְהֵם:

שְׁשִׁיב אֲעַק עָרָה
נָבַע עַל־שֵׁשׁ פִּילַעַ
מִשְׁשִׁלְּךָ בְּאַתְמָךָ
יֵשֶׁשׁ קָמָא עֲקָתָךָ
חָב נָם:
לְנִשְׁקָ

הַבְּמַעֲדָה שְׁשִׁמְעָתָע
עַבְשׁ תְּחַמְסָא שְׁאֲמַד
לְאַדְמַשׁ הִיא בְּשֵׁעַ
פְּתַעֲמָם גִּישְׁעָךָ הָב
בְּנִגְל גִּשְׁךָ בְּמַעֲרָךָ
שְׁנַבְבִּי שְׁשִׁאֲמַס
קְבוּזַם פְּרָם שֵׁעַ
עָה נָמַב קְשִׁסְבָּם בְּנַח
לְשִׁהָקָם פְּמַלְעַ שְׁמַבְעַ
שְׁשִׁי בְּמַב:

וּמְדִי עַד סָעָה
עַסַע מִן לִזְן אָמַם
כְּרָךָ הִזְן אֲרִי לְחָה
הָאֵם יְמוּ מְפִי הָלַעַ
הִים לְחַד כְּלָם:
לְאָא פְרָה נְשִׁד יְהִי
מְזַה תְּנֵם: וְהָה יָאֵל
בְּדִי אֲאֵל בְּזַה יְיָ
נְכַל מְשָׂא הַחִק נְהָד
הוּב מְעַן צְנָה רְשָׂא
יְהִל מִזְ וְהָה בִּיד
יְהִל נְלָה מְאֵל חָרִי

V.

סבת חיי עד לכלע:
על זאת אמר לב
לבי ללבב לבבי
לכתוב דרכי השם
מצדדים בדרכים

וּו דא יוד דא שם
מצדדך הוא ודא
די בו לאדם בדעתו
דרכיו להחיות עז
מו בו כי ידעתו היא

קום אמן חממה
 יבתן ראמן רבין:
 המתבוק בשם
 המפורש המפורש
 בשנים עשר דרכים
 בששה האבים
 אשר חרש גדולה
 לישראל ישמח בו:
 והשמות והשוק
 והדינה והדירה
 התחברו בלב כל
 דרש את השם בשם
 האחדידגה ידוד
 אל שר ידוד צבאות:
 ידוד אלה השמים יד רמי
 שמש צעק בני יעקב
 ושלח מבשר לשם
 וזכריו שמו:
 הן השם המך אשר
 כל נוי שסרו וכל עם
 בזה הן הזום הזה יום
 בשרה לו הוא: וזכריו
 המבשר רכב על סג עב
 והעב עב של והמל רק
 קל והעק כבד מאד:
 הן רכבו רכב אש ומסוד
 סוסי רוח ומשרתיו חיי
 ות אש ממללות: אש ועק
 סביב דרי הררים סבי
 בים ורח המבשר מר
 עש כל הארץ ברחמי. רי
 נים וזכרים מחדש לבו
 בקרבו ובמכתב אש יסד
 במ בשם שלדבת: נרא
 ואיום כח העש והדיו דם
 שמו בקרבו ומפי סלו
 משקים הארץ ומלחל
 חים יבשה: ויבשת מצר
 ממצר והקשת חצים
 שנתים תורה עד אשר
 יבקיע חלוני הרקיע
 בחצי חציו: רוח העצים

הזוכים וישרים
 נרים לחבו לשון:
 אלה אלה רוח
 שמת מקשים
 ותקשים והחיות
 ושעורים והחיות
 להשכיל המעל
 ולדבין בשפת העליון
 הרק להציל חבו
 הארץ ומסדיה וז
 הקי תבל וישרי חר
 לד משאל תחתית:
 המה השם הנכבד
 העורא בו נברא
 הגולה כבד ומרכבו
 דם שמו וזר ותקבה
 שם אב ואם בשם
 הגול במה שיר
 סתמו יד: יד
 מעד של המרכבה
 הנבא נבא הא שר
 של נבא זו שרים של
 חלוק השווי אשר
 אליו חלק והיו
 חצי בחצי חלוק
 זה אשר הוא בידו:
 נבא מתגלגל נבא
 משתלשל פנים
 אחדו כי רוח או
 שלה ורוח או יוד:
 של כן הא אחדות
 שמה חותם שכמה
 ובה תלים נבאות
 והשמות לכל נפש
 מדברת משכלת.
 על כן
 כל משכיל מבקש
 נבואה ותשועה
 יתבוק במה הוא
 וינעו ברח הדוד
 ויסעו ממקומו
 ותקטנו יזר כפר

מרומת בלבבות ושרפת
 הבליות ומפורת כל הרחוק
 ואין מרפא לגיחות: והרחוק
 החזק המגיע לב המבשר
 נפוח נשמת חיים באפי כל
 חי: והרחוק העליון רוח אל-
 הים חיים הוא הוא תמיד
 לב כל חכם לב לשמע בקר
 ל ידוד ולהשכל באמתו
 ולדבקה בו ולהשבע בש-
 מי והמבשר הגה הובא
 ולא בא כי שנים עשר
 מעשהו מבוא עם בואו
 וידוד ערך על זאת
 מלמדי מלחמות לכלות
 את כל אויביו מפניו לפני
 דגלותו: ואדני אמר לזכ-
 רתו המבשר הרם קול-
 ך בעם לשוקך וכתוב כי
 שלשת אצבעותיך דבר
 יה ספר הזה: ואלהים היה
 עמו לעזרה וכתוב וזכרתי
 את כל אשר צדתי ארני
 לכתוב: ויבא בא מדר ואמר
 מציד ומספר דברי אלהים
 חיים ליהודים מולי בשר
 וערלי לב: והעניים אשר
 אליהם נשלה ובעדם נגלה
 לא נתנו אל לבם צורת בואו:
 ויחלו לדבר עליו ועל אלהיו
 דברים אשר לא כן יתכן
 לדבר: ויצאנו ידוד לדבר
 לגוים ערלי לב וערלי בשר
 בשמו: ויעש כן וידבר להם
 ואמינו בבשורת ידוד:
 רק לא שבו אל ידוד כי בשחו
 בתרבים ובקשתם וידוד הק-
 שה את לבם הערל הממא:
 על כן חרה אף אדני בם
 לכלותם ויחמול על ישראל
 עמו: ויכתר לו עת חמן ליחס
 בשורה ושמו ידוד עדי:

והיה ביום ההוא יקום
 ידוד בששון ובשמחה
 בנחת שבעה וכמאמר
 אור חמשה כל ראשי הי-
 דים: ומצא בין האריות
 והדבים שה פוודה ורעה
 אין לה ולא האציה מרפה
 ולא הדב אכלה: וידוד
 מצא ימצא ראש הר
 גבה ושמו הר נפל ועליו
 ישב רעה צאנו עשרים
 שנים: עד עבר שת ועם
 ונתע קצף אשר בו יק
 הרעה והערש:
 בשת היא יעורר ידוד
 אלהי ישראל לב הרעה
 ויקק משנתו ויקק לבות
 שני עפר: והמתים חיו
 והצאן תבאנה אל נח
 ועוד לא תפודנה: והרעה
 ישבר מלחמות הבפרים
 ויקרה שני הדבים נאם-
 ור צאצאונותיהם לכל
 יישו ולא יוכלו השחית:
 לולא נשת אדני ידוד
 אלהי אברדם אשר הי-
 נד אל זכר ידוד רעה
 איכה ישבר שני הי-
 אריות לא סובו מראלי-
 ים איש חי: כי ולבאים
 מלמדי מרף דמה ואם
 לא ישרפו די שרפם ימר
 תו: ושתה אחרי רצות
 ידוד להשיב את מחיו
 אריה ופלה יישו ידוד:
 ושתה אתם חכמי הלבבות
 דרשו את ידוד בלבבכם זם
 וליל חקרו אמתו
 ודבקו בו:
 חכרו שמו: כי בזרק שמו
 חקוקה ומדברת רוח ידוד
 ובה נכרת תשועת פולמים:

ובהשכלכם בסדרי השמים
 תמצאום חקוקים על פי
 דוד אלהי הצבאות אל-
 ה' מטרכות ישראל וכ-
 אשר טקקו על פי השם כן
 טקקו בכח המצויר
 דברי הספר הכולל חמ-
 שת ספרי התורה: משה
 חקק צדוות השולמים
 כלם בתוך עץ הזדים אשר
 המכתב התרות על הגלות
 בדמותו בצלמו: על פי יד-
 ה' אלהי אברהם אלהי יצ-
 חק ואלהי יעקב דבר וקר
 ידוד רעה את כל האלהי-
 יות ה'ים בספר הזה וכתבם: עול:
 והיה כל דקורא בשם ידוד
 מידעו הידורש חכמתו
 ממשכיליו יקרא קדוש
 בקדשו שם אלהיו:

היא נעלמת מכל חכמי נתי
 הארץ ומגלה ערות כשוק
 מחשבותם: ואתם עם ידוד
 נעלתו וסולתו ישראל אתר
 הברילו אתכם מהם להיות-
 כם חלקו לבדכם וידוד שמו
 על שלושכם: מדות תבני * שלוש כם
 דו כדרכם ותברחו רוחכם
 מכם ולכם התפארת והמח
 והוד: הבין הלוי והישראל
 לי שלש עדים טאמי רוח
 המה על שלשת מעלות
 המדות ראשי שלשת הער
 למים: ואתם חיים בשלשתם
 חי רוח כחי שמש וירח
 וכוכבים: על כן שאו עיניכם
 לפרוצים וביטו בעיני
 לבכם לשמי השמים והאו
 מטרכות אלשים חיים כלן
 סדורות בסדרי תורת ידוד:

VI.

כעצם הזים הזוא החל
 זכריו הרעה לכתוב פל-
 אות חכמה ולחתום משכ-
 יות בינה על דרך אות-
 יות התורה:
 מתוכם באר זכריו השם
 המבואר ופרש השם המפורש
 ויחד השם המיוחד ושמו
 בימי למדיו ולמדו לדורשו:
 עד אשר נלה סתרו וקצו
 הודיע ורכיז תורה לכל
 חכמי לב עד אמרם בו די:
 די הוא לכל דעו
 וכל מכירו ישמחו בו
 שמחת ראשית ושמי-
 חת אחרית: תוך לבם
 חקוק הוא ורוחם רוח
 אלהים חיים הוא: הוא
 תרוח המוכב הלב והדם

בשנת ארבעים שנה
 חמש שנים וחמשת אל-
 פים שנה בחדש השלישי
 בחשבון הירח בשנה ה-
 עשירית למחזור בחדש
 כסלו. הוא החדש הנשי-
 עי לחשבון השמש בש-
 נה החמישית למחזורו
 בירח כסלו: ביזם הששי
 הוא אחד לחדש למנן
 הנחשב לשנת יצירת ה'
 אדם העיד ידוד את רוח
 זכרוו לשנות ולכפול.
 ספרי נבואתו ולהשלים
 חצי הספר: כי בתוך ספריו
 כתב ספר אחד, והוא חצי
 הספר לרמו לחצי השם
 ולחצי השם הזים האחד
 נשלם עבו השם האחד תם:

והכבוד והחן והגשם:
 הם כלם רק על פיהם רוח
 כל רוח הרוח שר הבקש
 לב כל שטט מצוי: כי
 רוח שטט נקשר בשקף
 ורוח אדבו נמשך בחבלי
 אהבת אמת: והנה
 האהב וזה והזה אל
 הרוח וטיבך בו והאויב בזה
 מלבו דברי רוח ונקשר במ:
 על כן כל איש אשר ידבנו
 לבו לדעת שם קונו ויבקש
 סתרו על פי דמיונו יפקח לבו
 ויכיר רוחו ויעזק מחשבתו:
 וידוד שלח לעמו רופא
 לרפוא מחק מכתם בהודר
 ש לחכמיו שמו: וחכמי
 ישראל הלז והבו בכל
 חלי וכל מכה אשר לא כי
 תוב בספר תורת משה אר
 ש האלהים כאלות:
 ואמר ידוד אל וכרדו
 הבריא לכה ואשלחך אל
 עם מכה לבב לרפואת חל-
 יו וצרי שמי חסרי זה
 קנה אתך: רתן ידוד מר
 תת חן ומנת חסד ביד
 וכרדיו וילך בארצות
 הגוים אשר ישראל נפצים
 שם: ויחל לדבר ובאשר החל
 בו כלה: כי קרא בשם ידוד
 אל עולם מראש ועד
 סוף בקו ישר ולא נטה
 ימין ושמאל: רק מקצת
 אנשי חכמי ישראל רצו
 לשמע מפידו חכמת השם
 ומעלות מלאכותיה: וידא
 ידוד אל הבראים מהם
 ויבקשו גם הם לרפואת חולי
 הנפשות על פי וכרדיו:
 ויקומו דקמים מכחישי
 החכמה והגלויה החוליק

דמכים במכת מות: וידברו
 דברים נבזהים על ידוד ועל
 משיחו ועל כל הבראים
 ועל כל הגלגלם אליהם המ
 כרים תזק חלום הרדפי אחרי
 הרפאי: שר אשר נפס לב
 הגלגלם והחלש רוחם מדרך
 אחרי ידעי שם ונמסו:
 על זאת ועל כמות
 חיה אף ידוד במכחשו
 מכחישי שמו וישלח להם
 מוכח והבריזו הזו לחיפה
 לבזק בעיניהם: ויברחוהו
 מעיר לעיר וממקום למקום
 עד באו במדינת מסמיטא
 באי קוממיטא ושם ישב
 בלתי תפצו ימים רבים: ויהי
 בימים ההם ראמר ידוד אל
 וכרדיו כתב לך את הספר
 הזה החולק על מחשבות
 חכמי ישראל המתפארים
 באשר לא תפצתי בדור הזה:
 האומרים מדוע נחשוב שם
 ידוד ומה תחזלת לו בו
 כי מסתרו ומה יתילט חש
 בות כי מחשבתו: הלא
 טוב לנו חשבון מספר מספר
 כסף ומגדני דוב כי גם מכל
 להועיל לנו ולכל ארבעים:
 הלא ידוד לא הבטיחנו כי
 אם בעשר וכבוד ונספ
 הן לרוב וחזלת שרות
 וירשת כרמים
 והרחבת בגים והרחת
 בתים להשכנים בתוכם:
 והיום הזה ידוד אהבנו
 אשר דרבה לנו הן שתק
 ומה נשברנו ובמה נכזה
 לו כי אם בהן: האנשים
 הבסלים האלה הפכו כזם
 מחשבת שמי אשר כל
 דרי ומכחתי אשר מרתי

לטעות להם וסבתי להשיב
 להם למען שמי עשיתי:
 והמה קבלו ממני הדרך
 הראשון בשמי והשני לא
 חסצו בו. ואני וסידו בשמי
 כי זאת מפני דוד ואכתוב את
 אשר צני האלה בזה שמי:
 פלאי פלאות הודיעני דוד
 בשמי הגדול הגבור והגורא
 תלה לנו דרכי סתרו וסתרו
 חשבוני: כי מנין שם דוד
 מודיע נסתרו ואין חשבון
 לפני ולאחריו כי כל פקד
 בו נפקד וכל מנין בו נמנה
 וכל חשבון ממנו יאמר ועדיו
 הגיע ושב והתגלגל כל מספר
 בו מן אחד עד אחד: וביום
 דרשו לכל איש ואיש ממנו
 בעד ידעת שמו הודעו ישמח
 בו ואשר הרהיקו ולא ידעו
 יקרא ביום ההוא הוי הוי: הוי הוי
 המבחישים את שם
 דוד עניי מרע והשכל
 הלא ראיתם דברי יחזק
 אל כי דוד מזה מתים
 ברוחו הא. ואם לא שמי
 עתם שמשו ואם לא רא-
 יתם ראו כי רוח דוד מחד
 יה לבות נקברות בעשי
 עפר כיום: ואיכה תחשבו
 לבלתי חיות אחרי מות ומה
 חשנו לידוד המחה אתכם
 עד היום הזה: ביום דרש
 דוד אמונת לבכם מה
 חשיבו לו ופיכם לריק יגע:
 ומרע השכל שנה לבכם
 חכמה ובינה לא הצעתם
 ואם הם סבת התחיה איכה
 תודו אחרי מות רוחכם בא-
 מת: על ק אתם האהבים
 יום המאמת התחיה פקתו
 עין לבכם וראו עת בואה:

כי כבר היע עת הקץ ל-
 התעורר ולדקק יש
 עפר מתעמת המחשך
 ומתדרמת המבלות:
 וידוד מניח לב כל חכם
 לב להביט בשמו ולהאזין
 אותו באורה המאיר לעין
 כל יהודי חכם חי: וכן לא
 עשה לכל עם ולכל גוי
 כאשר עשה לישראל עבדו
 ולישראל שמו למען
 שמו: וקץ התעושה רום
 הנאולה בא ואין איש אשר
 ישים לבו היום לדעת זאת:
 ואין תעושה כי אם בשם ד-
 ד ונאלתו אינה לאשר
 לא ידרשוהו על פי שמו:
 על כן אנכי זכריהו
 ההורם הבגין הבונה החרב:
 כתבתי ספר קטן זה בשם
 ארטי דקמן לנלות בו סוד
 דוד הגדול: ואומרים כי *סקו ואומר ק
 ואומר בו
 אלדים קדושים הוא מעד
 רד לבות ישנים ומחה המ-
 תים בתתו במ רוח חדשה
 להחיותם: ואשר לא יער
 משנתו ולא תקיצו נשמתו
 ישן שנת שלום ולא יחד:
 ושם אדני דוד עלין
 נורא ונשגב הוא ומפתח
 חותמו שלשתם קשורים
 באחד והוא מרובע
 ומשלש ומקקב בעסקו:
 בשרשו ממסל יבש לב
 מבחישו והממיר אמונה
 בתמונה מבלתי רבם סתרי
 שמו יאשם ראשם מן העולם:
 יען היותו חושב בשם אדני
 מתשבות שוא ותמונתו לא
 ראה וציריו צדי שקד
 וחיוניו חיוני טוב: לכן כל
 דורש דוד ידרשו בשמו וזה

וידע דרכו רכבו רכיר מפעליו
 וממנו יבן איכה יעברתיו:
 ואולם ישכיל בעבודתו ובה
 ידבק בו בחשק נורא ואיום
 מרוב שמחה וששון: כי כל
 דרכי אהבתו ותיבות
 השוקתו מאמצים לב כל
 משכיל ומחוקים רוח כל
 מבין בעל מדע ואיש תבונה:
 על ק אתם

עם ידוד קדושי עליהם
 מבישו שמו הבישו אל
 מקור שכלכם וראו תמותת
 ידוד תוך צורת לבבכם:
 אמנם התמנה אל הראש
 סכנה כי בו חוזה כל חזה
 הלבב החיוני: כבוד מרבע
 ורבע מרבע ומשלה ושל
 ש משלה ומחמש המחשו
 וכפל וחציו מגלים למבינים
 מתרי כבוד: לב ראש לבנה
 ומלך ללבנה אשר עליו
 שכן כבוד ידוד על אחת
 ועשרים מעלות: מח דר
 אש חמר ראש הוא הוא
 ראש חמה ומלך לבנה
 עליו שכן מקור החכמה
 על עשרים וששה רכבים:

דרכי ידוד יראים האברים
 בגראה אשר: חקקו על
 הגעלם וחלקי העולם יגלום
 ופרשי השנה ידועים: וכל
 הבתות ידועם ורהחות ים
 פרום לכל חקריהם כאשר
 יחקרום: והשם הנכבד זה
 נורא חתום וסתום מצד
 ומפורש ופתוח מצד: ומן
 הצד אשר יפורש בו ייחוד
 ומן הצד אשר ייחוד בו
 יפורש ויבין וידע וישכל
 וישג למתנבאים: רק מן
 הפאה הסתומה והנסתרת

והתומה והגעלמת אין דרך
 ואין צד ואין פאה לעיניו בו:
 על מן כל חכם אדב זה
 זה ידרש שמו מן הצד האחד
 ולא יבין לבו להבין בשני כי לא
 יובן לכל חי כי הוא חי כל חי
 וכל משכיל משת יחיה:

אמר לבי ללבי יום ראות
 עיני צרות עמי מדוע
 דרכו לא צלחה: ויעני
 הדבר בי לאמר על כי
 השכית עמי מלב עמי
 וכדון שמי: וילך בדרך
 לא ציתיו ללכת בה ובה
 לא הפצתי: ולא אבה עמי
 לשמע בקולי לקדש את
 שמי בתוך הגוים אשר
 הפוצתיו שמה: ולא
 אבה עמי לשמע בקולי
 לקדשני בשמי לעיני העמים
 אשר נדחו תוכם:

הפירתי עצת כל גוי מעליו
 והשברתי לב כל עם מפניו
 והקרבתי עמי אלי והביאר
 תידו אל ארצי ואשכינו
 בבית מקדשי: וכל עם הארץ
 שמתידו למרמס לכף הנליו
 ומשרתי ירקדון לפניו בנילה:
 בעת ההיא אמר

ידוד אל זכריו האדב שמו
 אדבת חשק להדבק בו על
 דרך כסף ותשוקה ותאה:
 וסידיו אדבי שים לבך בש
 מי כי על פידו תדבק בי
 ואל נא תהי מנה סתרו
 כי אם על פי מכתביו: רק
 מבמאו הודיעם להכמ
 הלבב דורשי מסתיו באמת:
 והמכתב אשר תכתבמו
 אל תתן לבך למביניו כי ה
 מבין יבין ואשר לא יבין
 ילמד ויבין: וכשמעי אני

וכל אשר יהיה על פי
 שמו יתהוה ועל פי דברו
 יצוה וכל אשר יהיה והיה
 והיה ממנו היה והיה ויהיה:
 כי כל נמצא ומצוי ומצא
 וכל נברא ובראו ויברא
 על דבר שמו עמד ועמד ועמד
 כל ימי עמדו: והנה הראני
 יד ידוד וד ידוד וד ידוד
 יד ידוד שמו ידוד ידוד
 יהיה והיה והיה ידוד זכרו:
 כי ידוד יהיה וידוד היה
 וידוד היה ברוך שם כבוד
 מלכותו זה לעולם ועד:
 ודבר ידוד אלי בעת ראותי
 שמו מפורש בדם ומיוחד
 לבי מבדיל בין דם לדיו ובין
 דיו לדם: ויאמר אלי ידוד
 הנה נפשך דם שמה ודיו
 שם רוחך והנה אבך ואמך
 כלים לשמי זה ולזכרי זה:
 ואשמע ההבדל הגדול אשר
 בין נפשי ורוחי ואשמחה
 בו שמחה גדולה מאד וארע
 כי נפשי שכנה על צבעה
 במראה האדומה בדם ורוחי
 שכנה על צבעה במראה
 השחורה כדיו: והמלחמה
 היתה חזקה מאד בלב בין
 הדם ובין הדיו והדם היה מן
 הרוח והדיו מן העפר ונצח
 הדיו לדם והשבת נברה על
 כל ימי החול: וינח לבי בקרבי
 עם זה ואתן שבת בפי לשם
 ידוד ואהודה בלבי לידוד לעד:

זכריו בין מַעֲלֵי מַעֲלֹמֵי־אֵל
 בן ידוד יחדו המזכר
 את שם ידוד את דברי יד
 וד אלהי ואלהי אבותי אב
 דהם ויצחק וישראל עבדיו:
 נפילתי על פני אפסם ארצה
 ולבי ירא ושמה רקימי
 ידוד על עמדי לשבח שם
 כבודו בלחש ובגלוי: וד
 אני תמות שמו חקקה תוך
 ללבי ואביש ואראה בו צל
 מי ודמיתי מתנוטע בשני
 דרכים במראה בתמות
 תרי כו: צלם אחד דמות אחד
 ראיתי ואחשבה להבדיל
 בלדים ואראם קשורים
 שניהם זה בזה: כאשר לא
 יוכל איש להבדיל בין אות
 לאות אשר האחת היא ה
 אחת הדומה לה מכל צד
 ושמה כשמה וספדה כספדה:
 כן לא יוכל איש להבדיל
 בין שני הדברים המיוחדים
 אשר זה האחד הוא זה ה
 אחד: ואמנם האלהים הוא
 הבדל המבדיל בין הדברים
 כלם וקושר אחד עם אחד
 ויודע ומכיר כל אחד ואחד:
 ואין דבר נעלם ממנו ואין
 נסתר מעד עיניו ואיכה
 יסתר ממנו דבר ואנה יעלם
 מפניו ומתי נהיה הוא אשר
 הוא לא הוה: הלא כל אשר
 היה הוא הוה וכל הוה הוא
 מהוה וכל אשר יהיה הוא יהוה

VII.

עשרה שנה למראותי חוה
 הייתי והמהדאש בא מן המערב
 בחיל כבוד מאד ומספר נבור
 מתנהו שנים וטשרים אלף איש:

מחוה חדש הראני אלהי בשם
 מחדש עלי רוח מתחדש יום
 רביעי לחודש השביעי אשר הוא
 הרוח הראשון לראשית שמנה

גבור לבך פרח נטות בעדה ציץ
צמח ממרומי מרום אשר מלחמתי
נצחת דמי מצחי ופבעם וצבעם
הפכת תל כל נסיוני מחשבתי
עמדת; דיו גדלת ועל-דיו תתנדל
אות קדשת ועל יד אות ומופת
תתקדש בשם גדול וקדוש זה הגקרא
יהא ידו יאה

מחדש מחדש; השם הנכבד
הגורא הוה יהיה בעורך ואות
המצח יוריעך וממקור הלב יכלכל
רוחך וישיט לך את שרביט הדיב
אשר ביד הכבד להחיותך חיי עולם;
ותהי זאת לך לאות ביום הלחמי
בישבי הארץ אשר אנלה לאונך
ותראה בעיניך ותבין בלבבך האות
הנעלם החתום במצחי מפורש;
זאת תורת האות וחקותיה מקץ
לקצים כתחלפת ומדור לדורים
מתהפכת ומלחמת מערכות
מיומים לוחמת ובלק תבלי שלח
לוקח שלל המדבכה ממות לחיים;
חי הוא ממדה ממות מחייבת אל
אות מוכה ומחיה עמו כל אנשי
סדו יודעי דרכיו ואדבי נתיבות
נסתריו בסלאות; שוטפות נחקקו
על מרומי הראש עם כח דיו שחוד
על פי דם אדום לבן והבח הוא עולה
ויווד ממדה אל מדה; יוד הא
נחתמו על כל מדה ומדה נג לה
ונעלם בכלם מקור מיוחד ועל פי
מדות המקוד יתעלמו כחות האות
ועל פיהם יתגלו; כבד לב מח
כלם בדבח יוח חצי תירה
בקשת דעת מזרה בינה אל
מטרת חכמה כי כח דם בלב
סתום וחתום; לב כל חכם לב
שלם הוא המבין אשר דמו חי
ושיטו מת ועל כן חתומים בלבו
שיט ודם; מר ממות הוא שיטו
יבו נטבע כחו ומתוק מדבש
הוא דמי וכו שכנה רוחו במשכו

הוד האיש ההוא ודרו וכן
נבודת לבו מרעיש כל הארץ
ומנעיש לבות אנשי חיל ועמו בעלי
זרוע פרשים והגלים אין קץ בלתי
נכודיו; ובמצחו אות
חתום ברם וכדיו לפאות השתים
ודמות אות כדמות מקל מכרע
בנתיים והוא אות נעלם מאד;
צבע הדם שחור היה ונרמך לאדום
וצבע הדיו היה אדום והגה
הוא שחור ומראה האות המכרע
בין שתי המראות לבן; פלאות
הוא מגלה החותם המפתח תוך
מצח הבא ועל פיהו מתגלגל
ונסע כל צבא החיל; ואני בראיתי
פניו במראה נבהלתי ונרתע לבי
בקרבי והתר ממקומו ואחפצה
לדבר לקרא בשם אלדי לעורני
וינס הרבר מרוחי; יהי בעת ראות
האיש עצם פחדו וחוק יראתי
פתח פיו וידבר ויפתח את פי
לדבר ואען לו כדברו; וכדברי
דתעצמתי ואתרמכה לאיש
אחר ואפקחה עיני ואביט וארא
הגה משן עץ לשונות נבע מבין
אות מצחי; אות מצחו סם
המות קראו האיש ואני קראתי
סם החיים כי הפכתיו ממת לחי;

וירא האיש ההפכה אשר הפכתי
לכבוד אלדי ישראל וישמח בי
מאד ויברכני ברכת עולם ויפתח
פיו עלי ויאמר קול רם;
אשרי צמח צדיק ואשרי
הוריו ומוריו ואשרי העם הבא
אתו ואשרי האנשים הסרים אל-
משמעתו וברוך ידוד אלהים
אלדי ישראל אלהיו אשר ברכו;
ברכת עולם ברכתו כי ממנה הכל
נדה וזן וחסד סביבה וצדקה
ומשפט תוכה וחצי רחמים קשתה
מורה ועל דם הלבבות חרבה מניעה

רחמי ולהקיץ את לבבי משנת
 רמית; ואשתכל באות המצתי
 ואדענו ויתפסק לבבי בהביטי
 בו ורחמי חיה עמו חיי עד ותבאני
 תורתו ויניעני חקו לדבר ולחבר
 ספר ה' אות הוה; והאיש ^{ל ק ה}
 נעלם מעיני אחר דברו דברו
 וילך הליך וגדל חזק במערכות
 מלחמתו עד אשר נבר על כל
 אויב; ושמותו נבורות ידיו
 ופעל מלחמת מערכות מחנהו
 הבהילו לב כל חזק והמסו כח כל
 נבור; וכל מלכי הארץ ונבורי
 המחנות שבו משברם ריקם
 ואחר נזרו מתקתם וכל אחד
 ואחד מדם הברית עמו והגים
 עבריו מפני פחדו;
 בעת ההיא שמתי נפשי בכפי
אני ברכיהו בן שלויאל עבד
 ידוד אלהי ישראל ואתחננה
 לפניו להודיעני מה תדויה
 אחרית עמנו מן המלחמות
 האלה; ואשא עיני וארא והנה
 שלשה נבורים רודפים זה לזה
 ורצים זה אחר זה; רחוק
 כמטחוי קשת זה מזה ואומר
 איש אל רעהו רחץ הלחם
 כנגדי; וארא והנה רץ האחר
 הראשון לקראת השני וינם
 השני מפניו ובנוסו ירה אחריו
 חץ שנון; ויפיל החץ לפני רגליו
 ויך באבן וזחלת ויעבירנה מצד
 אל צד וינם ברנלו וידבק בה;
 ויחל האיש ויצעק צעקה
 גדולה ומרה עד מאד ויאמר
 אהה ידוד אלהי אבותי כי
 ימיתני החץ אשר הכני בסם
 אשר בו; עזיני מדבר ורגליו
 נפחה כנאד נפחה מלא רוח
 וכרנע נכד הכאב וכל גופו הרניש
 עד אשר נפחו אבריו ונתחיו
 כשאור; וכשמעי קול צעקתו

הלבב; נפש כל חי משכיל נסעת
 מאהל הטיס אל אהל הדם
 וממשכן הדם נסעת אל משכן
 לב השמים ושמה שכנת כל-
 ימי חייה; סוד חייה וסתר
 נשימותיה תלרום על פור אפה
 עת לזה ועת לזה ואות מצתי
 מכרית בנתים; עד הגיע אחד
 מדם אל ממשלת מלכות לא
 יפרדו מהלחם איש באחיהו
 וביום מלוך האחד אמה נופלת
 בד אמה; כי הנבורה נזר
 נידות חדשות באפסי ארץ על
 יד האף הגצח בכח הפזר והעת
 ועל פי האות המצתי המכרית;
 צור ישראל שפט המדות וזן במדות
 עד אשר ישובו העליונים תחתוני
 ארץ והתחתונים יהיו עליוני מרום;
 קץ המלכות ושופר הבמשלות
 תוקע בעל הפזר ומשמיט הקול
 מעולם ועד עולם מקצה ועד
 קצה; רחח נורא ורטיק שודף
 הלבבות מתחדש בבאי חדרי
 הדעת להגקם זה מזה נקמת
 שפיות דמים תלוי עריות; שם
 נכבד ונורא פועל ישועות בארץ
 וינקם נקמת משכחיו מתחדש
 בעת הגסיק ביום הוסרון ברנע
 הגצחון; תורה ומצות לובשות
 בנדי נקמה וחצי משפט מורות
 ללבבות אשר הם מטרה לחצי
 המחשבות ומבשרות בשורות
 טובות למוכרי השמות;
 כשמעי הברכה מפי האיש
 הלוה הבא להלחם מלחמות
 אדני ידוד אלהי הצבאות
 ממלחת בחכמה ומערכת
 בבניה ומסבבת ברעת שמה
 לבי עם האיש שמחת עולם;
 ואקיד ואשתחזה לפניו ואתן
 שבת לידוד אלהי אשר שלחו
 לדחיות את נפשי ולהעיר את

הדרומי דבר לשני הצפוני השני
 ינום מפני דבריו וירח אחריו שליח
 הראשון אשר הגים את לבבו בדברו
 בתחלה ויגד לו דבר שני הוא יבא
 כחץ בלבו; ואשר ראית אבן וחלת
 היא מחשבה מפחדת מברלת
 ומחלת משכת הדבר כמשוך
 האבן את הברזל ככה מקורי;
 והדבר ינע בעצם המלכות
 ובעבורו ימות לב מלך השני
 בקרבו; וכמות לבו יקומו חכמי
 עמו ליעצו ובעצתם ינח לבו
 זמן אחד מאנחתו; והוא הלחש
 אשר לחשת לאונו הרפא בו
 מסם חץ המחשבה אשר
 הכתה; ואשר ראית עוד
 הראשון נוטל ושונה ומכהו
 הגה יוסיף דברים מרים על דבריו
 ובם ינבר ויקח מלכותו מתחת
 ידו והגה מת; ואשר ראית השלישי
 מכה את הראשון אשר נצח את
 השני והוא שנה ושלוש והלך מכה
 ומרבע ומחמש עד סוף עשר
 מכות; הוא המלך המזרחי אשר
 ינצח את הדרומי והרג הצפוני על
 פי שם ידוד המכה מכה עשירית
 תמיד לפי מדותיו; על כן אברהם
 לו ידוד עמך בבקשתך פתרונות
 המלחמה מפיו; ומה שהיה הוא
 שלחך אלי כי אנחנו בני ישראל
 והוא לא מבני עמנו הוא רק ידוד
 שלהו להלחם בעדנו על כל אויבינו;
 לשלשת המלכים להם שלשת
 שמות נבורה כשמות שרדים
 העליונים; שם האחד קדריאל
 ושם השני מגדאל ושם השלישי
 אלפיאל ושם הגבור אשר חזית
 במחזה בתחלה הוא תוריאל;
 ושמי אני יהואל אשר הואלתי
 לדבר אתך זה כמה שנים; על
 כי קרא שמך אתה בישראל
 עוד רואיאל החזיה בן מקוראל

נכמרו רחמי עליו וארוך ואקרב
 אליו ואלחש באונו וברח כאבו
 מכל נפשו מפני לחשי; ויהי כראות
 חאיש הגבור הראשון אשר דברו
 בתנלו בחצו כי נרפא מכאובו
 על יד לחשי; רץ עליו בחניתו
 ויכהו על טבורו ויתקעה בכרסו
 ויפל את בני מעיו על הארץ ויפול
 שם וימת; וכראית השלישי אשר
 הראשון הרג את השני רץ אחר
 הראשון וחרבו שלופה בידו ויכהו
 פעם אחת ושנית ושלישית עד
 אשר מכות וימת מן העשירית;
 ואנש אל המכה ואשאלהו לשלום
 ואומר לו ידוד עמך גבור
 החיל; אטא אדוני ספרה נא
 לי פתרונות המלחמה הזאת
 אשר ראית אני ב'מ'ר'א'ה
 ויראני איש זקן בעל שיבה
 יושב על כסא משפס ובגדיו
 תכלת וארנמן; ואמר לך שאל
 האיש והוא היושב בדר הדין
 והוא ינרך ויודיעך מה המה
 המלחמות האלה ומה אחריתם
 אשר הוא מבני עמך; ואטל אל
 דר המשפס ואקרב לפני הזקן
 ואכרע ואשתחיה ואפול על פני
 ארצה לפני רגליו ויסמך שתי
 ידיו עלי ויעמידני על רגלי לפניו;
 ואמר אלי בני שלום באך שלום
 שלום לך ולכל ארבעך כי
 מהמלחמה נצלת וכל מלחמותי
 נצחת; ותתה רע ודבן כי ימים
 רבים ושנים קויתך פה עד באך
 ותתה רגני מנידך את פתרון ה
 מלחמות אשר ראית; שלשת
 הגבורים הרודפים זה את זה שלשה
 מלכים המה אשר יקומו בשלשת
 פאות הארץ בעלי שלש רעות
 הפוכות; וירטבו מלחמות זה עם זה
 ובהיותם עורכים מחגידם מערכה
 לקראת מערכה ישלח הראשון

דבר טוב על עמו ישראל וכבר
הואיל להושיעם: ושלה הספר
לספרד ואל-תירא מאיש ואל-
תבוש מאדם כי הגה ידוד אלהיך
אשר-בפחת בו לברו מחזיק ורוחך
למען יספר שמו הגורא באפסי-
ארץ: ואעש ככל אשר צוני
הזקן על פי דוד ואכתבה הספר
זה: והגה שלחתינו לכם היום
למושיע לאמר ידוד עמכם
בשוככם אליו בשנת
המפץ זה בלב
ידימז רבתי
שלם.

הזי כי ממקום החיים צורת
ובחיים בדת עם החיים תודה:
חיים הם בני אברדם יצחק
וישראל אבותינו וכל הדבקים בהם
ידבקו באלהי האבת וחייו עמנו:
המה נבדד חמישי הוא משיחי
אשר ימלוך אחר מלחמת ימי ארבע
מלכיות: זה פתרון הגולה לכל
רק פתרון הגולם יבינהו דמבין
מדתת: ותהא אתה בני רואיל
כה אמר לך ידוד אלהי ישראל:
כתוב את-אשר ראית בספר
וקראת שמו ספר האות: והיה
לאות לכל-ראוהו לדעת כי ידוד

הוספות ובאורים

מספרי כי של ר אברדם אבולעפאי.

ענין הגבואה.

(א) הגבואה הוא ענין שכלי הוא ארבה לה' אלהינו ה' אחד וזה ידוע שאהבי הגבואה
הם אהבי השירה וגם הם אהובים לפני השירה ואין ספק והם הם הנקראים חכמים ונביאים.
וראה והבן אהבים בני נבואה ורל אהבים נביאים אהובים המעלה הזאת בעצמה היא עבודת השירה
מאדבה. ודע והבן שכל מי שירדע עם השירה רוחו רוח הקדש בקרבנו והשפיע לו משובו
השירה והגיונו והבריתו השפיע הקדש ההוא להשתדל אחר ידעת השירה לקדשו ולמען ספר שמו
בכל הארץ. ודע והבן כי המתנבאים בידעת השירה הם המתארבים עם השירה. ותהא בני אם
תדרודו בלבך לאמר מתי אעלה גם אני במדרגה זו עליונה והגה עמי מונעים רבים כעין מזג
הדלש שהוא מונע טובעי ואין תחבולה להפכו עד תכלית המעלה וגם מונע עניות המחייבים
דיפת המזון הלבוש ותקון הבית שהם ענינים הכרחיים בעמידת האיש זמן אחד, גם מונע
הגלות כהיות האדם עבר נמכר ומשעבדים אותו בעבודה קשה בחומר ובלבנים וכיוצא באלה
ענינים רבים, זה אני נשבע לך בני שכל המניעות האלו הם נמשכות אחר היצר הקשה הרע הלאהם
המפתה אותך עד שתמות בלי חכמה וכלי דעת וידעת השם ואתה מתלכלך בחומר ובלבנים עד
שלא יתנו לך חלק לעוה"ב. אך אם יש אלהים עמך ראו לך שתחשוב על החכמה מוק הנפש
ואם תחמר החכמה היא חכמה אמיתית תמות הנפש מיתה משונה, הכרת תכרת הנפש היא עונה
בה, ואם לא תחמר החכמה האמתית ממך אז תחיה כי עליה נאמר כי היא חייך ואורך ימך. וכאשר
תחשוב כי באין הלאה שהוא מוק הגוף ימות הגוף כן ראוי שתחשוב על החכמה הזאת. וראה
הבן כשדארם רעב אינו ראוי שיאמר איני אוכל עד שיביאו לי מטעמים משונים אבל ראוי
שישמח במה שהגיע לידו מן המזון לעתו כדי שיסיר רעבתנותו שהוא סבת המות, וכבודמן לו
מטעמים הרבים ישבע מהם כדי ספוקו, כן תעשה בני מן החכמה האמתית אם תרעב ממנה
ותצמא אליה דין הוא שתשבע ממנה ותרוה צמאונך כפי דגמצא כדי להציל נפשך משאלו משה,
כי אחד המרבה ואחד הממעיט ובלבד שיבין לכו לשמים. והוא שישתדל להשתדל תמיד
להעלות לבו אל החכמה ואז ישגה מן החכמים מן החסרנים הקדושים בכל יום כפי יכולתו,
ואל יחשוב לומר אני לבי לשמים וכל מה שאני עושה לשם שמים הוא אינו מענין שיביאהו
המעשה ההוא לידי חכמה הארבעת השוית ואינו יודע כי התלמוד מביא לידי מעשה ואין מעשה
מביא לידי תלמוד ואינו משים ברעתו שהמעשה קל אפי' לנערים וכיש לבעלי השכל ותלמוד אשר
בו חכמת אלהים קשה אפילו לזקנים כיש לבעלי הדמיון השקרי חושב כי מעשהו מקובל מפני דבור

פירו או מפני דמיון שקרי שדמיו לבבו כי אין מעשה טוב בעולם אלא על דעת חכמת המעשה הוא ואו מקובל לפני השירה לא כמצות אנשים מלומדה. וראה הבן איך הרמזו חז"ל הענין באמנם הגנים אין להם עז ואדרבא אנו רואים שכל השתדלויות וכל מעשיהם בעז אלא מחסרון ידיעת ענינו כאלו אינו ראה המעשה בלא ידיעה אינו כלום, הלא תראה שסוף דבריו חז"ל מעשה אבותיהם בידיהם זהו מצות אנשים מלומדה. ודע בני שכל המונע עצמו מזה ואינו משתדל בחכמה הואת לדעת מעשה אלהים לעשותו כמשפטו ואם לא כולו לפחות מקצתו, דע כי דמניעה היא מצד היצירה הממית החיים והאלהים יביארו במשפטו על שלא בחר בחיים, ובציירך זה בלבדך לא ימנעך מונעים כלל מלבקש החכמה שאתה יודע המונעים הנוכחים אלו בקשו למנע ממך מזון נופך לא היית סובל אלא היית צועק להקביה ולבריות להרנסך וגם היית בורח מן העשר לצייר ואלו היה לך באפשר לפרוח באור היית פורח וכל זה כדי לבקש מונעך מכל צד ופנה וכל זה לקיום הדגף הנמשך אחר היצר כ"ש וק"ו לקיום הנפש, ואלו יעורך השירה בזה הצייר השכלי לקבלו ולהאמינו ולהמשיך אחריו בכל יכולתך דע שלא ימנעך שום מונע הן עוני הן גלות ואפי' אם היית אסור בבית האסורים מלבקש החכמה והבינה וידעת שהוא מלך בשש קצוות. ומי הוא השופט הגם והשם שלא היה בורח מן המות בהכירו המות המות אשר הוא יירדה עד תהום רכה, אבל מפני שרוב בני אדם אינם יודעים להבדיל בין החיים ובין המות אבל יחשבו מחסרון ידיעה להפוך החיים למות ויברחו מן החיים ויבחרו להם חיי שעה ויתעסקו עסק גדול ויטרחו טורח גדול להמית עצמם בלא זמנם להחזיל לזולתם ממונם ואלו לשונאיהם או לבניהם כדי שישנו החיים הפחותים הדם אשר העת שולט עליהם הם אינם יודעים שמאתו הם וכל אשר להם. דע בני שבסבה זו נשכחים חיי עד שכחה נמורה עד שובם אל החשך אשר בו בחרו ועז דגביא ציוח ואמר הוי האומרים לרע טוב ולטוב רע שמים חשך לאור ואיד לחשך שמים רע למתוק ומתוק למר. ואתה בני אם חכם אתה ואודב השם בכל לבבך שים דעתך אל השם אשר ממנו חצבת ודע כי מכסא הכבוד נלקחת ומאיר השכל נשפעת ומצלם אלהים דמותו נבראת ומשפט אמתות מציאותו נמצאת ולא לבטלה באת לכן שובה אלי כי נאלך קדוש ישראל שמו הקדוש פאוך, ושמע בני דברי אלה וקשרם על נרנרותך וכתבם על לוח לבך, ליות חן הם לראשך וענקים לנרנרותך ובטח בהשם ולא באדם כי ארור הדגבר אשר יבטח באדם זה השתדל וימם לילול להגות בתורת ה' תורת משה אשר אלהים בחכמת אלהים ולקראו בספרי הנביאים בתבונה ולשורר כדברי כתובים בדרה ולגוים במאמרי חכמים ול בעין וך ושכלי ולהסתכל בתבורת המקובלים בשכל אלהי ותמצא העניינים המבוקשים מהם ותמצא כולם צעקים על חסרון החכמה ועל פחיתות המעשים ועל פחיתות המעשים ועל מיעוט הבינה כי אין חכמה ואון תבונה ואין דעת ואין דבור ומעשה בתורה ונביאים וכתובים ובכל דברי חז"ל שאין בהם חכמה תבונה ודעת, ובעשותך זה שים לבך אחרי כי לדעת את השם הנכבד והגדולא יתי' ותקנהו בלבך חקיקה שאין לה מחיקה, כי עז ארזי' שהשמות הקדושים אינם נמחקים אשר כולם מורים על ציור אלהים ואיך ימתק המצייר אתה שאין המצייר נמחק, ואל תוכידי השמות מסך בלא כוונה אבל קרשם וכבדם חשוב שהם מלאכי המציאות ומלאכי השיי השלוחים אליך להעלותך למעלה למעלה ולתתך עלין על כל גווי הארץ וראו כל עמי הארץ כי שם ה' קרא עליך ויראו ממך, זה היסוד החזק אני מוסר בדרך ולדעת אותו ולחקקו בלבך השמות הקדושים וכל התורה כולה וכל הכתובים והנביאים כולם מלאים שמות ודברים נוראים וחבר זה לזה וצייירם וגם ובתם וצרכם וצרכי שדם כתבי המלך ששלחם אליך למען ייטב לך ותארכת ימים. ושא ותן ברם משא ומתן וך ובהיר ונקי ובר חשוד מכל חסא ופושע ומנוקה מכל אשמה ועון ורשע, ועתה הגע העת והזמן להעלותך במעלת האהבה להיותך אהוב למעלה ואהוב למטה ותתחיל לצרף תחלה שם יהיה והסתכל בכל צרופיו והעלה ונלגלגו כנלגל החזר חלילה פנים אחרוך כמגלה, ואל תיחזרו כי אם בראותך ענינו גובר מרוב תנועה מפני בלבול המינוך ונלגל רעיוןך והיה כאשר תניחו עוד תשוב אליו תשאלנו ועד הגע בידך דבר חכמה אל תשובנו, כי ראשית תיבות וסופי תיבות נימטריאות ונוטריקון וצירוף האותיות ותמורתן ומשקלן והכרת צורתן וידיעת שמותם והבנת עניניהם ולעשות מן התיבה א' תיבות דרבה ומתיבות רבות תיבה אחת הם הם אמתות קבלת הנביאים ועל ידי ידיעתם קרא אל ה' ועתה לך כי תהיה מצורף עם פמליא שלו, ועתה בני פור ה' ליראינו ובריתו לנודעתם, מי שהוא ירא שמים ובריתו שלם יודיעהו בריתו ואם לאו יסתירהו מלפניו כי לא נאה לכסיל כבוד.

שְׁלַח יד בְּרֹאה	לְהַשִּׁיב נְבוּאָה	וְרוּחַ נְכוּאָה	תַּחֲזִיה בְּמוֹ רֵשׁ
מְרוֹמִים בְּלִיַּן	וּלְבַב חַוִּיָּן	וּבְשִׁיר שְׂתַיִּין	עַסְיִיו בְּמִדְרֵשׁ
הִיָּה שֵׁשׁ בּוֹקֵנָה	בְּהוֹר וְיוֹ שְׂכִינָה	וְצוֹרֵת לְבָנָה	בְּנֵט זֶה מְנִירֵשׁ
מְשׁוּלַּע עַל יְסוּדוֹת	הַגֵּד עַתִּידוֹת	וְדַבֵּר בַּחֲדוּת	כַּחֲכֵם חֲרִישׁ
פְּרִי לֵב בְּצַלְמוֹ	כֵּךְ יֵה בְּעַצְמוֹ	בִּידוֹד דַּא חֲתֵמוֹ	וְנִטְע וְנִשְׂרֵשׁ
מְנוּפָּע עַד מְצוּרֵעַ	בִּיצֵר שְׂמִי רַעַ	מִזְדֵּם בּוֹרֵעַ	וְנִקְפָּא וְנִקְרֵשׁ
רְצִינוּ לְהַמִּית	הִיָּה מְרוֹמִית	וְעַקַּב בְּתַרְמִית	וְרַצְתָּ וְרֵשׁ

חקר ודרש	מבקש דמיון	אשר על עצתו	שאל צדד דתו
ושקט חרש	זרת ורצח	כפיו שח ונצח	יצחצח לשון צח
בכל עיר ומגוש	מדלג כאריה	בשם יח ותרה	דמק עם תחיה
בחכמה מפורש	וכח נבורה	תגלה בתורה	אסוד הבחירה
בשם המפורש:	רכב ע"ב משולש	באפר וחלש	דרת נקף מפולש

(הסדר הזה נמצא בראש ספר חיי העולם הבא פירוש שם המפורש, ואגלה מסתרין בהשגתי האלה: הסדר יש לו י"ב חזקים כמספר נ"ט, בחרח הראשון רומז במלת "תחיה" על שם יה וצמח "רש" בתמורתו היא שר. בחרח ה"ב מלת "רם" רמו על שמי אברום או אברם רן בנימי שבעים. בחרח ה"ה' אומר שבשמי אבולעפיה בסופו נשרש שם יה או יוד הא. בחרח ה"ו מכה את עצמו, "דמק עם" מפני ששמי אברום ובחרח האחרון ק"ל קורא ואומר: רכב ע"ב משולש כלומר שם של ע"ב משולש היוצא מפסיקים ו"סע ו"בא ו"ט ומספרו (י"ו).

מדע להשאיר הד יקר תפארת	רומה להשתכל בדת נמסרת	אמן תחלתו מאד נסתרת	הדם שופכי דם באש בוטרת	הודי הכי נפשי אמת חוקרת	נפש חכמה נקראה נשארת	בינה בהוכרת שמם נוכרת	הו הא ויוד הא שימר משמרת	איתות ומופתים על אמת נכרת	הדת בקוראם לבדיל עופרת	חכמה ברכי כ"ד וזל נעצרת	יד הגבואה עם לשון אנרת	יוד הא והא רו בו כתב אדרת	מראה נבואות פה קח פרפרת:
רוח נבואה הוא מלמד בעלי	זרע קדוש עליון בחכמה יעלה	ירק אנוש צדיק ונשגב עם כלי	הזכור יצורה הם שניהם נואלי	יום יום שני עדים עידון בי עלי	ידע לבבי סוד והביר נחלי	היא נאצלת באמת מערפלי	עני ולבי נדרפו מצחלי	ואתנה דעתי להחפור שאלי	לו יאמינו לי ולא למבלבלי	מורים אַנְק וּמְקִים סִפְקִישׁ מענלי	דם הם מגלים החלום ומגלגלי	בם נבראו ארבע יסודות כוללי	אנשי אמת שם קדשו ומחללי

כי הוא תותם עושה רושם	חזון נסתם מזכירי שם:	הזכירו יה ופעולתו	דכירו יה בנשימתו
-----------------------	----------------------	-------------------	------------------

(הסדר הזה הוא סוף ספר חיי העולם הבא, ומה שכתב בחרח ה"ד: חומר וצורה הם שניהם נואלי דדם, פירושו ששם יוד הא רו הא בנימי דם ומדם זכרי ומדם נקבי נתהוים חומר וצורה וצורה בנימי אש, ובחרח ה"ה' רומז במלות "יום יום עידון ב"י" על מה שכתב בהקדמת הספר זל שם: אין רבונה ככולם (כלומר בשם בן י"ב וכן מ"ב וכן ע"ב היוצאים משם העיקר בן ד' אותיות) אלא כהשני בם נ' מעלות הגקראים אצלינו נ' ספורות הגודעות מסוד היום היום היום שני ואמר משה אכלדו היום כי שבת היום לה' היום לא תמצאוהו בשדה. ועין אורא ויטא דף רפח ע"ב).

ד) הגה נדע בקבלה: נבאית אלהית תורית שבעת שהחכם המשכיל מצפרם אלה עם אלה ישפסע עליו שפע רוח הקדוש, זה לך האות בעיניך באותיות הקדושים האלה באמת ובאמונה ובצדק אותם מה שבראש עם הסוף ומה שבסוף עם הראש ומה שבתוך עם הראש ומה שבראש עם התוך ומה שבתוך עם הסוף וכן הענין כולו לפי זה הדרך יגלגל כל האותיות אלה פנים ואחר בגננים רבים ותחיל בנחת וימר עז וירגיל עצמו עד שידא בקי מאד בחלופיהם הצרופים זה בזה וצריך לו נ"כ שידא בקי מאד בסתרי תורה ובחכמתה כדי שיכיר מה שיוציא לו בגלגולי הצירוף ועורר לבו במחשבות הצירוף השכלי האלהי הגבואי ותחלת מה שיטעו לו מן הצירוף בהתבודדתו התחורש עניו פחד ורעה ועמרו שערותיו וידעתו אבריו, ואח"כ אם יזכה תעבור עליו רוח אלהים חיים ונחה עליו רוח ה' רוח חכמה ובינה רוח עצה ונבורה רוח דעת ויראת ה' ייראו לו כאלו משחו כל גופו מראשו ועד רגליו בשמן המשחה ויהיה משחו ה' ושלחו ויקרא מלאך האלהים וכוונה שמו בשם רבו שדיני אשר כנתו מיטפ סר הפנים. מיטפירון נ"י שדיני (ס' חיי עוה"ב).

(ה) והגה אחרי שראותיות מתגשמות בצורות מלאכי השרת הודעים מלאכת השרר הם הלויים שהם כצורות אלהים הם יולידו בקול רנה וצהלה ומלמדים בקול עניני העתידות ודרכים חדשים מתחדשים הגבואה בתורת סוד נסתר ונעלם ומצויים הם לנביא לכתוב משלים וחידות ולפעול פעולות זרות נראות לבני אדם הברמיים שהם הפך האמת כענין אשר הלך עבדו ישעיה ערום ויחף וכיוצא בו עד שאמרו חסרי המוח ריקי דעת אריל הגביא משנע איש הרוח ואפילו אם תאמר כי ענין ערום ויחף הם משל שראה נביא ולא ענין שקרה לו באמת הגה בעל כרחך אחרי שכתבו הגביא כספרו מפורש ולא דגד לע שהוא משל יחשבו הפתאים כולם שהם חכמים בעיניהם שהענין כך הוא כפשוטו ויצעקו אל החכם דאומר שהיה משל וקראוהו מן ואפיקורוס על שאינו מאמין השקרים אשר הם מאמינים אשר לא היה כוונת השם כדבריו, ולא כוונת הגביא בכל מה שיכתוב מדענינים הדם במשל לדבר מכל זה שחשבו הם, וכל זה נרם היות החכמה חותם בתוך חותם נסתרת ועמוקה מאד, הבסילים לא יכירו כוונת החכם מכל מה שעושה ולא יבינו דבר מכל כוונתו בספריו והשתקיה אצלם מעולה מדבריהם, (ס' חיי עוה"ב).

(ו) וזו הדרך שהיא לברה דרך הגבואה עד היות שמה קבלה ניכר אעפי שהיא רחוקה מצד אחד מן הקבלות הראשונות המקובלות לדמוננו ולחכמינו על כל פנים הקבלות הדם הם דם בעצמם שרשי הקבלה הזאת המאחרת והם יסודותיה ועקריה שאלמלא הם לא היה איפשר שתמצא זאת בעולם בשום פנים ואין כן מזה הצד שני דמינים הגזברים הם הקרובים מזה הקבלה, ואמנם הצד המעיד שהם רחוקים ממנה גם כן היא היותם חושבים שאין אחד מה שקבל זהו מן התורה והמצוה שום דבר ומה שהוא אחד מהם הוא התכלית האחרון והוא מצד היותם חושבים שהתורה והמצוה הם משלים וחידות לעינים אחרים וגם אלה בין שנו ובשכר תנו וזה הביאם לאמר שלא ימצאו בהם תועלת ואין צורך להטריח דעת שום אדם בהם בשום צד וכאילו הם אצלנו הבלים כמשלים יש מהם שמאשימים מתבריהם ואומרים שאם היו חכמים היו כותבים חכמות כמו שכתבו אלו הפילוסופים, אבל מדבריהם תמצא דראיה שנתבלבלו דעות המחוברים ואעפי שאנחנו קוראים נביאים וחכמים ואין זה כי אם פסות נמורה בידינו ואין ראויה להמשך אחר דבריהם. (ס' שומר מצוה כי פריש דף ל"ה).